

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda H. M., te zapisničarki S. P., u upravnom sporu tužitelja Y. Ltd., iz S.A., zastupanog po opunomoćenici R. P., odvjetnici iz Z., protiv tuženika Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga iz Zagreba, Miramarska 24b, radi preuzimanja društva, dana 11. ožujka 2015.,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga KLASA: UP/I-451-04/12-10/6, URBROJ: 326-771-13-25 od 16 svibnja 2013.

Obrazloženje

Rješenjem Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga KLASA: UP/I-451-04/12- 10/6, URBROJ: 326-771-13-25 od 16. svibnja 2013. utvrđeno je daje za tužitelja, dana 29. rujna 2011. nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje društva X. d.d. iz S., (točka 1. izreke), naloženo je tužitelju da u roku od 30 dana od dana primitka rješenja u skladu sa Zakonom o preuzimanju dioničkih društava podnese tuženiku zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu za preuzimanje i isprave iz članka 22. stavak 3 Zakona o preuzimanju dioničkih društava (točka 2. izreke), naloženo je društvu X. d.d. da isto rješenje dostavi svim dioničarima društva ili omogućiti dostavu rješenja putem S d.d. iz Z., u roku od 15 dana od dana primitka rješenja (točka 3. izreke), naloženo je tužitelju da u roku od 5 dana od primitka rješenja plati administrativnu pristojbu u iznosu od 2.000,00 kn, u korist državnog proračuna Republike Hrvatske i 20.000,00 kuna u korist žiro- računa tuženika (točka 4. izreke), te da će se rješenje objaviti na internetskoj stranici tuženika (točka 5. izreke).

Tužitelj osporava zakonitost rješenja tuženika, te u bitnom navodi kako za tužitelja nije nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje ciljnog društva. Navodi kako su N. i tužitelj dvije različite pravne osobe, te je tuženik pogrešno utvrdio da se Aneksom ugovoru od 29. rujna 2011. radi o novom kupcu. Naime, bila je riječ o ispravku pogrešne tvrtke kupca. Nadalje, navodi kako nije osporavao da je u depozitoriju Središnjeg klirinškog depozitarnog društva temeljem Ugovora i Aneksa izvršena preknjižba 2.117 dionica oznake ... na ime i u korist tužitelja. Međutim smatra da takva promjena - prijenos ugovora, nije dopuštena jer nije sukladna odredbama Zakona o obveznim odnosima, koji regulira valjanost pravnih poslova koji predstavljaju temelj za prijenos dionica u smislu odredbe članka 494. stavak 2. Zakona o tržištu kapitala. Smatra kako se analizom Aneksa ugovora o kupoprodaji ne može utvrditi da bi bila ispunjena bilo koja zakonska pretpostavka za prijenos ugovora, kako to propisuje Zakon o obveznim odnosima, jer ugovorna strana u osnovnom ugovoru nije dala suglasnost za prijenos ugovora. Stoga smatra da je Aneks ugovoru ništavan, jer je protivan prisilnom propisu, te da tuženik nije pravilno utvrdio činjenično stanje. Nadalje, navodi kako je upozorio tuženika na postupanje većinskog dioničara u smislu odredbe članka 6. stavak 2. Zakona o preuzimanju dioničkih društava. Naime, navodi kako je Končar elektroindustrija d.d. pokušao zajedničkim djelovanjem s povezanim osobama preuzeti više od 75% dionica ciljanog društva, a da tuženik nije proveo nadzor u vezi s tim, već je samo zaključio kako ne postoji zajedničko djelovanje, o čemu je dopisom obavijestio tužitelja. Smatra da je tada postojala obveza objave ponude za preuzimanje za male dioničare koji su djelovali zajednički s većinskim dioničarom, te da bi navedeno dovelo do drugačijeg rješavanja ovog predmeta. Navodi kako između tužitelja i Y. Ltd. nije bio uspostavljen ugovorni odnos u pogledu prijenosa dionica ciljnog društva. Stoga smatra da je tuženik povrijedio zakon na štetu tužitelja, slijedom čega predlaže da Sud poništi osporavano rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbene navode, te ostaje kod navoda osporavanog rješenja. Navodi kako Ugovor o kupoprodaji dionica od 5. svibnja 2011. i Aneks ugovoru o kupoprodaji dionica od 29. rujna 2011. treba promatrati kao dva zasebna pravna posla, te ističe kako je predmetna količina dionica ciljnog društva preknjižena na račun vrijednosnih papira koji glasi na tužitelja (otvorenog pri Središnjem depozitarnom klirinškom društvu). Navodi kako je Aneks ugovoru sklopljen s ciljem isključivo da tužitelj postane imatelj predmetnih dionica ciljnog društva, te ne postoje razlozi zbog kojih bi se isti Aneks ugovoru mogao smatrati ništavnim. Navodi kako je tužitelj naknadno otpustio stečene dionice ciljnog društva u korist treće osobe, što smatra daje očiti dokaz daje tužitelju Aneks ugovoru predstavljao valjanu pravnu osnovu za stjecanje dionica ciljnog društva. Stoga smatra da su navodi tužitelja o ništavosti Aneksa ugovoru usmjereni isključivo k izbjegavanju odgovornosti zbog kršenja zakona. Ističe kako naknadno otuđenje stečenih dionica ne predstavlja iznimku od obveze objavljivanja ponude za preuzimanje. Nadalje, ističe da tužitelj tijekom postupka nije osporavao valjanost pravne osnove za sjecanje 2.117 dionica ciljnog društva, već je naveo da Zapisnik u kojem je bio naveden razlog nastanka obveze na strani tužitelja, smatra korektnim. Ističe da je do preknjižbe dionica u sustavu depozitorija došlo upravo na temelju isprave koju je dostavio sam tužitelj, a ne samoinicijativno od strane depozitorija, kako implicira tužitelj. Ponavlja da tužitelj tijekom upravnog postupka nije imao primjedbi na postupanje S. u pogledu njegovog stjecanja dionica ciljnog društva. Ističe kako niti ostali subjekti koji su direktno ili indirektno bili vezani za predmetnu transakciju dionicama ciljnog društva nisu na bilo koji način osporavali tužitelju valjanost pravne osnove za stjecanje 2.117 dionica ciljnog društva. Smatra promašenom tvrdnju tužitelja da je na strani X. d.d., kao dioničara ciljnog društva, nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje društva, te navodi kako isto ne utječe na zakonitost pobijanog rješenja. Smatra kako su utvrđene sve činjenice i okolnosti bitne za rješavanje ove upravne stvari, te slijedom toga predlaže da Sud odbije kao neosnovan tužbeni zahtjev.

Sud je izveo dokaze uvidom u osporavano rješenje tuženika, te u ostalu dokumentaciju koja prileži spisu tuženika. Dana 4. ožujka 2015. održana je usmena i javna rasprava u prisutnosti opunomoćenice tužitelja i opunomoćenika tuženika, čime je strankama, sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10, 143/12 i 152/14, dalje: ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je, sukladno članku 55. stavak 3. ZUS-a, utvrdio daje tužbeni zahtjev neosnovan.

Odredbom članka 9. stavak 1. Zakona o preuzimanju dioničkih društava (Narodne novine, broj: 109/07, 36/09 i 108/12, dalje: Zakon) propisano je da obveza fizičke ili pravne osobe da objavi ponudu za preuzimanje kad neposredno ili posredno, samostalno ili djelujući zajednički, stekne dionice s pravom glasa ciljnog društva, tako da, zajedno s dionicama koje je već stekla, prijeđe prag od 25% dionica s pravom glasa ciljnog društva (kontrolni prag).

Odredbom članka 24. stavak 1. Zakona propisano je daje ponuditelj obavezan u roku od 30 dana od dana nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje podnijeti Agenciji zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu za preuzimanje i isprave iz članka 22. stavka 3. ovoga Zakona.

Odredbom 48. stavak 1. Zakona propisano je da će Agencija, kada utvrdi nepravilnosti i/ili nezakonitosti, rješenjem naložiti poduzimanje radnji koje pridonose uspostavljanju zakonitosti, odnosno izreći mjeru propisanu ovim Zakonom.

Iz spisa tuženika Sud nalazi da je tuženik po službenoj dužnosti proveo nadzor tužitelja radi utvrđivanja činjeničnog stanja i svih okolnosti koje ukazuju na nastanak obveze objavljivanja ponude za preuzimanje društva X. d.d. iz S., kao ciljnog društva, te je o obavljenom nadzoru sastavljen Zapisnik od 30. travnja 2013. U predmetnom Zapisniku utvrđeno je da je tužitelj temeljem Aneksa Ugovoru o kupoprodaji dionica stekao 2.117 dionica ciljnog društva, te da zajedno s 20.079 dionica (24,34%) koje je već imao, ima ukupno 22.196 dionica, što predstavlja 26,90% temeljnog kapitala navedenog društva, slijedom čega temeljem citiranih odredaba Zakona o preuzimanju trgovačkih društava utvrđuje da je predmetnim stjecanjem za tužitelja nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje ciljnog društva, budući da je time tužitelj prešao kontrolni prag od 25% dionica s pravom glasa ciljnog društva. Iz spisa

tuženika Sud nalazi kako tužitelj protiv predmetnog Zapisnika nije ulagao prigovor, već je 13. svibnja 2013. dostavio tuženiku očitovanje na Zapisnik, iz kojeg Sud nalazi da tužitelj ne spori utvrđene činjenice u provedenom nadzoru, već navodi kako Zapisnik smatra korektnim.

Ispitujući zakonitost osporavanog rješenja Sud nije našao povreda zakona na štetu tužitelja.

Naime, nije sporno daje 5. svibnja 2011. društvo N. Ltd., kao kupac, sklopilo s društvom E. d.d., kao prodavateljem, Ugovor o kupoprodaji 2.117 dionica društva X. d.d., da bi nakon toga, temeljem Aneksa Ugovoru od 23. rujna 2011., sklopljenim između Y. Ltd., kao kupca, te E. d.d., kao prodavatelja, bilo utvrđeno daje kupac ovdje tužitelj Y. Ltd, te da će se temeljem predmetnog Ugovora i Aneksa ugovoru u depozitariju S. d.d. izvršiti opis prijenosa predmetnih dionica društva X. d.d. na ovdje tužitelja Y. Ltd. (članak 2. Aneksa Ugovoru o kupoprodaji dionica).

Tužitelj ne spori da su N. Ltd i Y. Ltd različite pravne osobe, te da je temeljem Ugovora i Aneksa ugovoru izvršena preknjižba dionica ciljnog društva na tužitelja. Nadalje, tužitelj ne spori niti navode tuženika daje tužitelj temeljem Ugovora o kupoprodaji od 2. studenog 2011. prenio na treću osobu – M. W. iz A. 1,90% dionica ciljnog društva, te daje temeljem istog ugovora obavljena preknjižba u depozitariju S. d.d.

Kraj činjenice daje do prijenosa i preknjižbe 2.117 dionica ciljnog društva na tužitelja došlo upravo temeljem pravnog posla kojeg je tužitelj sklopio sa društvom E. d.d., Sud nije mogao uvažiti prigovor tužitelja da temeljem Aneksa ugovoru o prodaji od 23. rujna 2011 nije moglo doći do prijenosa dionica, jer tužitelj smatra kako je riječ o ništavom pravnom poslu. Pritom pravilno navodi tuženik da se eventualna ništavost pravnog posla može utvrđivati u parnici pred nadležnim sudom, a iz navoda tužitelja tijekom ovog spora Sud ne nalazi da je tužitelj pokretao bilo kakav postupak u tom smjeru, već je nakon izvršene preknjižbe stečenih dionica, sklopio novi pravni posao, prodaju dionica u korist treće osobe. Stoga predmetni Aneks ugovoru predstavlja valjanu pravnu osnovu za stjecanje dionica ciljnog društva, te se predmetni prigovor tužitelja otklanja kao neosnovan.

U pogledu prigovora tužitelja da tuženik nije utvrdio nastanak obveze preuzimanja ciljnog društva na strani društva Končar elektroindustrija d.d., pravilno navodi tuženik da eventualni nastanak obveze objavljivanja ponude za preuzimanje za treće osobe ne isključuje mogućnost da takva obveza nastane za druge dioničare po nekoj drugoj osnovi, uz ostvarenje uvjeta propisanih Zakonom. Stoga predmetni prigovor tužitelja ne utječe na zakonitost osporavanog rješenja.

Iz svega navedenog proizlazi da utvrđeno činjenično stanje u provedenom postupku tužitelj svojim tužbenim navodima nije ničim doveo u sumnju pa je po ocijeni ovoga Suda pravilno postupio tuženik kada je osporavanim rješenjem utvrdio nastanak obveze tužitelja da objavi ponudu za preuzimanje društva X. d.d.

Kako Sud ne nalazi ni procesne povrede koje bi mogle dovesti do drugačijeg rješenja predmetne stvari, a niti povredu materijalnog prava, otklanjaju se prigovori tužitelja da je osporavanim rješenjem povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Stoga je na temelju članka 57. stavak 1. ZUS-a tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

U Zagrebu, 11. ožujka 2015.

Sudac:
H. M., v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove Presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove Presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

DNA:

1. Odvjetnica R. P., Z., uz rješenje o sudskoj pristojbi,

1. Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga, 10 000 Zagreb, Miramarska 24b,

2. U spis.